

20. Filip prudí jako obvykle, odnáším to za něj já (taky jako obvykle), ale podle Evy bych měla jásat, že nejsem jedináček

„Jdeš rovnou domů?“ snažila se Andy překřičet řev v šatně.

„Musím venku počkat na Filipa,“ připomněla jsem.

Chápavě přikývla. Věděla, že bráchu hluk znervózňuje. Za chvíli jsme už na něj čekaly u zadního vchodu, kde byl klid. Válela se tu spousta nedopalků cigaret. Několik deváťáků si před časem zvyklo kouřit tu ráno před vyučováním. Úklidem se nikdo z nich samozřejmě neobtěžoval.

„Co děláš odpoledne?“ vyzvídala jsem a odhrnovala při tom nedopalky teniskou ke straně chodníku.

„Jdu na dramaťák,“ zklamala mě Andy. „Budeme vystupovat ve školce, tak máme zkoušku navíc. Ale zejtra mám volno, nešla bys do kina?“

Než jsem stačila odpovédět, dorazil bratr. Sotva nám kývl na pozdrav, protože cosi soustředěně hledal na mobilu, i když má surfování po internetu za chůze zakázané.

„Hele, řítí se sem školník,“ upozornila nás Andy.

„Nějakej rozpálenej,“ všimla jsem si a napadlo mě, jestli v tom brácha náhodou nemá prsty, ale to už byl školník u nás.

„Tak moment, mládeži, jak si to vlastně představujete?“

„Co jako?“ nechápala jsem, ale přitom jsem s podezřením pokukovala po bráchovi.

„Kdo si myslíte, že tu po vás bude uklízet? Jsem snad váš sluha? Ty vajgly si zametete sami.“

S úlevou jsem zjistila, že brácha je v tom tentokrát nevinně. „Proč my? Nejsou od nás,“ bránila jsem se.

„My nekouříme,“ přidala se Andy.

„Samozřejmě. Nikdo tady nekouří. A ty nedopalky se tu asi jen tak vylíhly.“

„Nekouříme, protože kouření škodí zdraví,“ dobroně ho poučil Filip a pokračoval v osvětě. „Vytváří závislost. Nikotin poškozují plíce kuřáků. Je prokázáno...“

„Brácha, zmlkni,“ zasyčela jsem varovně.

Školník probodl Filipa pohledem a důrazně artikuloval, asi aby i nám, blbečkům, bylo jasno: „Teď skočím pro koště a osobně dohlídnu na to, že tu vzorně uklidíte. Počkejte tady. Ne aby vás napadlo zatím zmizet! Za minutu jsem zpátky.“

Otočil se, ale než stačil vykročit směrem ke škole, ozval se bráchův hlas: „To je lež!“

Školník ztuhl. Pak se pomalu obrátil. Oči měl zúžené do výhružných štěrbin: „Tys mi řekl, že lžu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl nevzrušeně Filip. „Náradí na úklid máte v dílně. To znamená, že se musíte vrátit zpátky do školy, sejít schody do suterénu a odemknout. To potrvá minimálně dvě minuty. Potom musíte vybrat smeták, zamknout a po schodech se vrátit nahoru, a ještě obejít půl budovy. Rozhodně nemůžete být zpátky za minutu. Takže jste lhal.“ Brácha se ke školníkovi obrátil zády a spokojeně se sklonil zpátky k mobilu.